

2 juli 2018

Fietsblog OKW-4: in de voetsporen van Frederik Hendrik

Dit deel van Noord Brabant en Limburg heeft vast model gestaan voor de boerderij-spelletjes die je op je telefoon kunt spelen. Er staan anonieme grijze dozen in het landschap. Daarin zitten of kippen of varkens. Zien doe ik ze niet, wel ruik ik de laatste. Onze kat Speedy komt ook van een boerderij, ik heb hem tweemaal met shampoo moeten wassen voordat het beest niet meer naar varken rook. Over de weg rijden vrachtwagens met krachtvoer af en aan. Ze pompen de beige kleurige silo's naast de grijze dozen vol. Af en toe passeert me ook een wagen met levende have.

Vetgemeste dieren op hun enige en laatste reis. Op weg naar onze vrolijke maaltijd. De grond van de Peel was arm, het zijn voormalige woeste- en veengronden. Bovendien is de Tweede Wereldoorlog hier met alles vernietigende kracht overheen getrokken. Er is maar weinig moois blijven staan. Dat je dan het landschap zo productief mogelijk inricht, kan ik me voorstellen.

Oorlog is niet schoon te krijgen, er is geen zuiver goed. Bij de verdediging van Duitsland gebruikte de Duitse legers in de laatste maanden van de Tweede Wereldoorlog de Maas als natuurlijke verdedigingslinie. De bevolking in de strook land daarvoor evacueerden ze zo grondig mogelijk, al bleven er toch mensen achter. In ieder geval de onderduikers. De Britten en de Canadezen schoten vervolgens alles stuk wat maar een militair doel kon hebben. Kerktorens konden observatietorens zijn. Tussen Mook en Roermond staat nog een enkele kerktoren overeind: de Martinustoren in Gennepe. Het schip van deze kerk is wel ten onder gegaan. Ook kastelen werden onder vuur genomen, daarin konden Duitse commandocentra gevestigd zijn. En de steden en dorpen kregen met kanonvuur te maken: better safe, than sorry. Hierbij zijn tenminste 600 burgerslachtoffers gevallen. Oorlog is vuil.

Hoogste tijd om even mijn aandacht af te leiden en naar natuurlijke schoonheid te gaan kijken. De Maas is niet alleen een verdedigingslinie geweest, waarlangs ook de stedendwinger Prins Frederik Hendrik tijdens de tachtigjarige oorlog is opgerukt. De oevers van de Maas vormen gewoon ook een heel mooi landschap. Met een van de mooiste kasteeltuinen die er in Nederland te vinden is: die van Arcen. Maar voordat ik daar aan kan komen, word ik in Broekhuizen al verleid om van de fiets te stappen door een romantisch rond geknipte beukenhaag. De bogen vormen een donkere tunnel die je naar het Theehuis de Roode Vennen leidt. De zitjes onder de grote parasols zijn een verademing bij dit warme weer, het glas blauwe bessensap verfrist. Deze streek kweekt de bessen in overvloed, er is zelfs een Blue Berry Hill. De borders van de theetuin staan vol grassen en moerasbloemen, die het zonlicht prachtig filteren en kleurig weerkaatsen. De vlinders dansen van bloem naar bloem. Zo vredig kan het leven zijn.

Nadat ik met het pontje de Maas oversteek naar Arcen, fiets ik langs de kasteeltuinen. Die hoef ik nu na de Theetuin niet

fiets ik even door het poortgebouw het binnenplein op, kastelen blijven me aantrekken. Voorbij Arcen kom ik op een lange steenslagweg door het bos, die me na zo'n twee kilometer bij een ven brengt. Ik kan een frisse duik niet weerstaan, maar merk dat het water door de vele bomen rond de ven, wel erg modderig is. Niet echt fris meer. Als ik de kant opklim, komt er net een Poolse stukadoor aanlopen, die z'n hengel uitwerpt en een praatje begint. Het lijkt wel dat je van ver moet komen om van dit Limburgs landschap te genieten. Op het fietspad kom ik dan toch nog enkele fietsers tegen, die deze mooie zomeravond gebruiken om een ontspannen rondje te maken. Het zijn allen eenlingen, net als ik. Bijzonder want we zijn zo midden in het bos toch een aardig eindje van de bewoonde wereld verwijderd. Maar rust ervaren, kan gewoon het beste alleen.

Deze route eindigt pardoos aan de rand van het bos bij de Grenzweg. Middenin het boerenland. Ik had gelukkig vooraf goed op de kaart gekeken, dus ik wist dat mijn rit naar het hotel een fijn vervolg van enkele kilometers door het bos zou zijn. Eind goed, al goed.

Zelf deze route ontdekken?

Bovenstaande blog gaat over [traject 4](#) van de route [Fietsen over Grenzen](#). Dit traject loopt van Horst naar Voort. [Lees meer over dit traject](#).

Geschreven door Marc Beek

Mijn naam is Marc Beek (54 jaar, Harderwijk) en ik ga Fietsen over Grenzen. Ik ben een ervaren vakantiefietser, dus weet mijn tempo aan te passen aan de schoonheid van het landschap en de bezienswaardigheden op de route. Al fietsend ga ik op zoek naar de geschiedenis van toen en dat in woord verbinden met het leven van nu. Want die grens uit het verleden vormde dan wel ooit een barrière, vaak was het ook een aanmoediging om grenzen te verleggen.

Deel deze pagina op social media:

